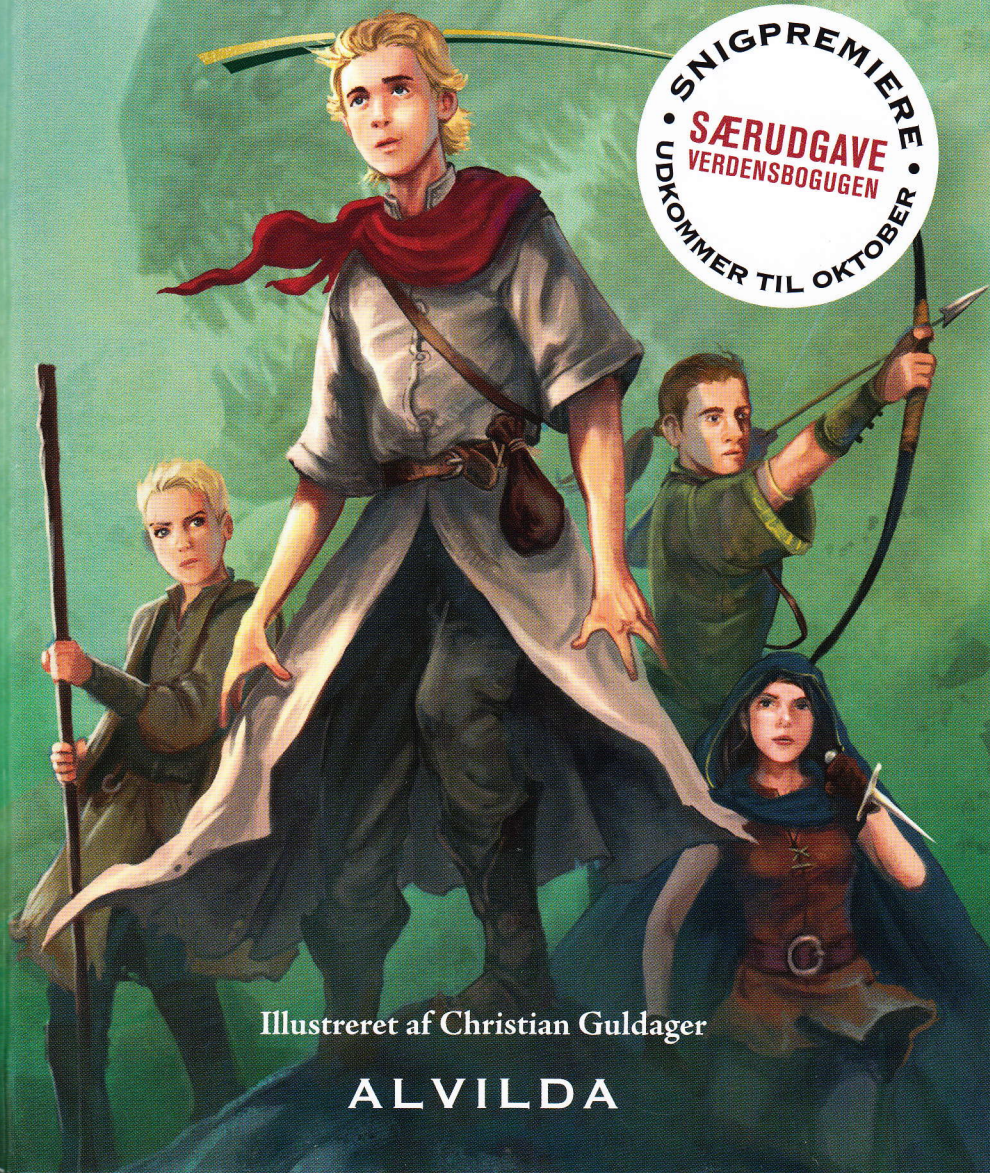

METTE FINDERUP

ASPE

DÆMONHUDEN

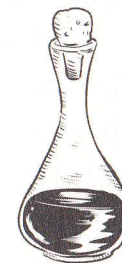
• SNIGPREMIERE •
• SÆRUDGAVE •
• VERDENBOGUGEN •
• UDKOMMER TIL OKTOBER •

Illustreret af Christian Guldager

ALVILDA

KAPITEL 1
DET STORE BRAG

Viktor stod og rørte i en lille sølvgryde med den ene hånd, mens han tog proppen af en brun flaske med den anden. Under gryden brændte en svag og kontrolleret ild i et kar med høje kanter. Hans mester, alkymisten mester Marvi, havde sagt, han skulle passe ekstra på, når han om lidt hældte væsken ned i gryden, fordi den ville få det hele til at syde voldsomt.

Viktor var mester Marvis lærling, og det var næsten et år siden, han som 14-årig var ankommet til det lille laboratorium, der lå i udkanten af en landsby så langt fra Viktors forældres slot, man snart kunne komme. Han havde ikke set sin far og mor siden den dag, men han savnede dem ikke, og Viktor skulle desværre hjem igen om to uger, for så var året gået. Han skulle hjem til de store sale på slottet, de mange

tjenere og de kedsommelige fester. Det var slet ikke noget, han glædede sig til.

Viktor begyndte forsigtigt at tippe flasken og rynkede så straks på næsen. De dråber, der kom ud, var blå, og de lugtede som en blanding af gammel prut og våd hund. Det var ellers ikke noget vildt og farligt, han var ved at blande. Det var bare en eliksir, som en lokal købmand havde bestilt til at hælde i sit springvand til sin fødselsdag. Når det skete, ville vandet blive lilla og dufte af sommerblomster, og alle hans gæster ville (efter planen) sige 'ih' og 'åh' og blive meget imponerede.

Viktor ville gerne have lært at blande mere farlige ting end duftevand, men han fik desværre ikke lov at lave sjove sprængstoffer. Det var en del af den aftale, hans forældre havde lavet med mester Marvi, for Viktor var adelssøn, og en dag skulle han arve både sin fars titel og forældrenes slot. De ville ikke risikere, at den kommende greve kom noget til.

Selvom væsken lugtede af hundefis på flaske, hældte Viktor alligevel lidt mere af den ned i gryden. Nu begyndte det at boble, og væsken skiftede farve fra blå til brun. Stanken blev værre og værre, og han fik tårer i øjnene, da han rørte i blandingen. Han sukkede.

"Det har taget hele min formiddag, og så lykkes det ikke engang!" mumlede han.

Han så på etiketten. "Skumle-urt" stod der med mester Marvis sirlige bogstaver. Viktor bed sig i læben. Det var *helt sikkert* ikke den væske, hans mester havde bedt ham om at bruge. "Du skal tage flasken med kobbersol," havde han sagt.

Viktor skævede op på hylden, hvor flaskerne stod i lange rækker med alle deres fremmedartede navne og farver. På hver af dem var påklistret en lille seddel med navn på. Han måtte stille sig op på en trappestige for at se dem ordentligt.

"Åhr, hvis bare jeg havde fået min vilje, havde jeg slet ikke stået med alle de her flasker. Så havde jeg lavet rigtig magi og skudt ildkugler og lyn ud fra mine hænder," vrissede han. Han havde tigget og bedt sin far om at komme i lære som rigtig magiker. "Jeg vil så gerne lære noget. Lære noget RIGTIGT. Noget, der ikke handler om at gå i fint tøj og bukke for prinser," havde han sagt. Hans far havde svaret, at det bare var en fiks ide, og at der ikke var nogen vej udenom. Viktor var den ældste søn, og han SKULLE være greve. Men greven var i det mindste gået med til at sende sin søn af sted et enkelt år, før han for alvor skulle i gang med at lære at danse og bukke.

"Men det bliver ikke hos en magiker. Det er alt for farligt. Du må nøjes med en alkymist," havde hans far sagt, da Viktor havde tigget i månedsvis. Og på det punkt gav hans far sig ikke.

Viktor ledte videre på hylden med de mange flasker. "Hm. Jeg HAR taget den forkerte flaske," mumlede han. "Men her er den rigtige vist."

Han trådte ned fra stigen igen og overvejede, hvad han nu skulle gøre. Det var ikke nødvendigvis smart bare at hælde væsken fra den nye flaske oven i den forkerte blanding, han allerede var i gang med at brygge.

"Men mester Marvi siger, at jo værre det lugter, des mindre bider det. Og den der gryde lugter helt forfærdeligt, så den er garanteret ikke farlig," tænkte Viktor, og så åbnede han flasken. Væsken indeni var sølvfarvet, uigennemsigtig og lugtede slet ikke af noget som helst.

Viktor tænkte på dengang, han ved en fejl var kommet til at lave en røgbombe, og hans mester havde tvunget ham til at gøre alle de tusindvis af glasflasker rene. Det her kunne umuligt gå værre end dengang.

Han begyndte at hælde. Væsken i flasken var så tyk, at den kom ud som én samlet stor dråbe, der

faldt dovent ned til alt det andet. Viktor fulgte den utålmodigt med øjnene.

"Om lidt siger det plop, og så har jeg løst min opgave," tænkte han.

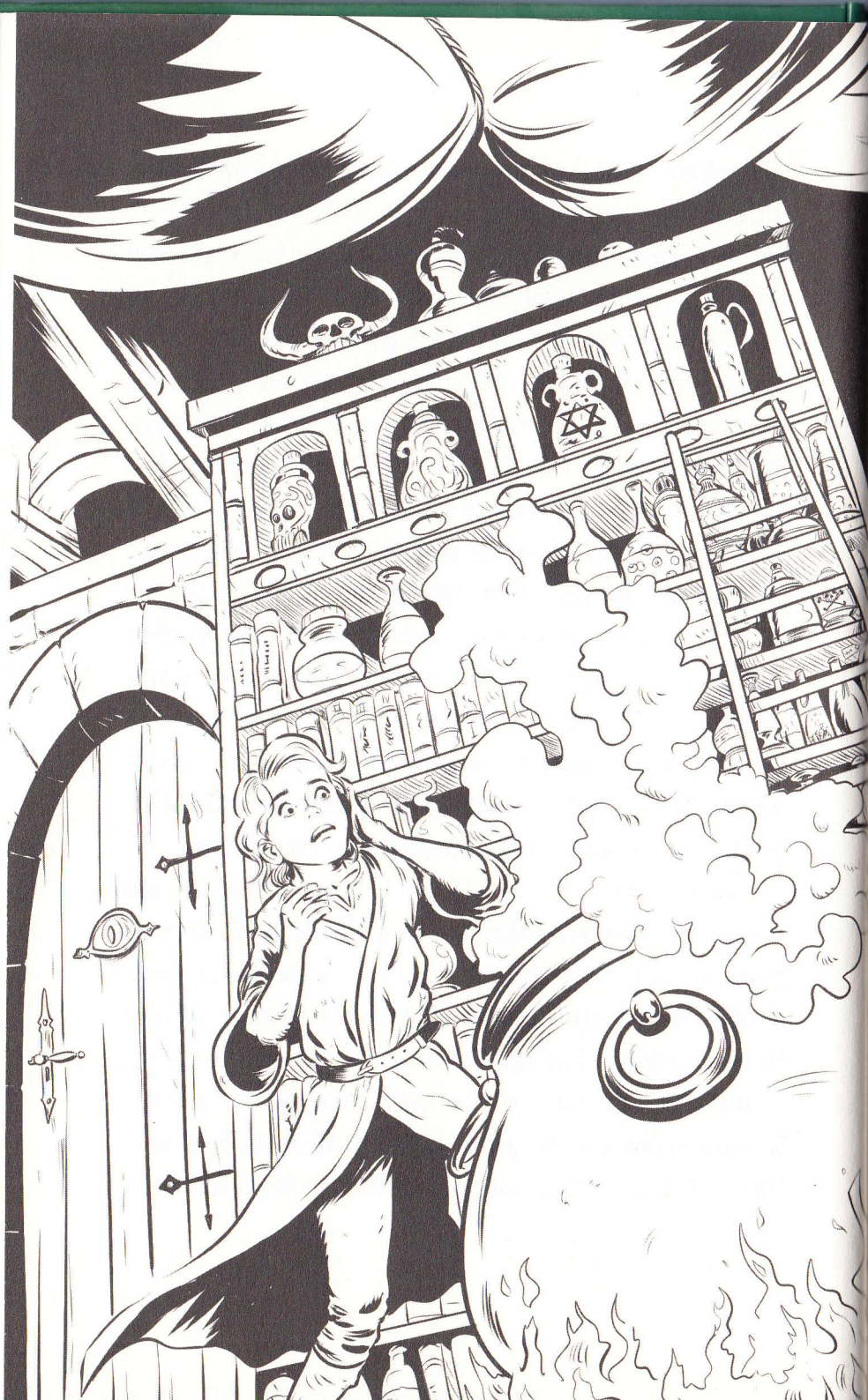
'Plop' sagde det, helt efter planen. Men så begyndte det at boble for alvor nede i gryden. Væsken voksede og voksede ... og voksede ... og voksede ... Om lidt ville den slet ikke kunne VÆRE i gryden.

"Åh nej. Åh nej. Mester Marvi går amok!"

Viktor skyndte sig op på trappestigen endnu en gang. Han vidste, der måtte være noget sløveurt et sted. Det havde han set sin mester bruge, når et eller andet nede i gryderne gik for stærkt. Men han måtte skynde sig.

Han greb glasset fra hylden og åbnede det, mens han stadig stod på stigen. Samtidig begyndte en ulidelig hørm at stige op i hans næse nede fra gryden.

"Wow. Det ... STINKER!" Viktor tænkte, at han helt sikkert skulle huske denne opskrift. Den var godt nok ikke specielt velegnet til springvand og havefester, men man vidste aldrig, hvornår man kunne få noget sjov ud af at lave universets vildeste stinkbombe. Den kunne for eksempel bruges, når han om få uger skulle tilbage på sine forældres slot og sikkert blev tvunget med til en eller anden dødssyg fest.

Han sigtede omhyggeligt efter gryden og mente jo nok, han kunne ramme, selvom han stod halvanden meter over den. Så hældte han sløveurten derned.

”Om lidt har jeg fri for i dag,” sagde Viktor glad for sig selv. Han tænkte, at han ville gå ud og lægge sig i græsset og se på skyerne, der svævede forbi oppe på himlen. Og måske ville han spise et æble imens.

Imidlertid er det sådan med sløveurten, at den kan blive for gammel, og når det sker, bliver den en smule uberegnelig, og da Viktor hældte halvdelen af glassets indhold ned i gryden, trak væsken sig så meget sammen, at den kun var én stor perle på størrelse med en blomme, der lå og dirrede på grydens bund. Sekunder efter lød der et SVUSJ, og så stod der en søjle af klamt vand op, som ramte ham lige i hovedet.

Viktor var totalt uforberedt og fik overbalance på stigen. Den vippede faretruende frem og tilbage, og han kunne ingenting se, fordi han havde fået den ulækre blanding i øjnene. Han greb efter et eller andet at holde fast i og fik fat i reolen med alle mester Marvis flasker. Det hele svajede og gængede et øjeblik faretruende, indtil han til sidst trak hele reolen og alle flaskerne med sig i et klirrende inferno.

"Hvis bare jeg ikke har brækket noget, kan jeg nå at rydde op, før mester Marvi opdager noget," tænkte Viktor, sekundet før han ramte gulvet. Men så langt kom han desværre aldrig. For i samme øjeblik lød et øresønderrivende brag.

Viktor nåede lige at tænke: "Wow. Jeg har lavet en rigtig bombe. Og far sagde, at alkymi ikke var farligt!"

Og så blev alt sort.

KAPITEL 2

TROLDKVINDEN ERINA

Da Viktor slog øjnene op igen, lå han i en fremmed seng i et lille rum med en dør, der stod på klem. Her var hverken en stol eller en skammel – ikke engang et vindue – og han var helt alene.

"Og nu er du helt sikker på, drengen har anlæg for magi?" Det var en hæs kvindestemme, han kunne høre. Den kom ude fra gangen. "Jeg kan kun bruge ham, hvis han er dygtig."

"Han har været hos mig i et år nu, Erina." Viktor genkendte straks den anden stemme. Det var hans lærer, mester Marvi, der talte med kvinden. "Han er jo noget bagud, fordi han er kommet til mig så sent. Jeg burde have haft ham som 8-årig, hvis han for alvor skulle være brændt igennem som magiker, men han har gnisten i sig. Og den driver ham til vanvid.

Jeg har sjældent mødt en ung mand, der var så sulten efter at lære noget."

Viktor overvejede, om han skulle rømme sig, så de vidste, at han var vågen. Men på den anden side var det jo ham, de talte om, og det var rigtig spændende. Mester Marvi roste ham ligefrem. Han havde vel lov til at lytte?

"Men drengen er ikke forældreløs. Det er de andre tre. Det er et problem," sagde kvinden.

"Nej. Han er i den grad ikke forældreløs. Han er ældste søn af meget rige mennesker og arving til et gods. Så hvis du vil have ham, er vi nødt til at lade ham 'forsvinde'," sagde mester Marvi. "Men det kan jo også nemt lade sig gøre netop nu."

Kvinden dukkede op i døren. "Og nu er han vågen, ser jeg," sagde hun. "Hvor længe har du ligget og lyttet?"

"Øh ... hvem er du?" var det eneste fornuftige, Viktor kunne finde på at svare.

Kvinden, der åbenbart hed Erina, kom ind. Smykker om hendes ankler ringlede ved hvert skridt, og hun tog en elegant, grøn skindhandske af sin venstre hånd, før hun hilste på ham. Hun var en lille og spinkel dame på alder med hans mor, men meget smukkere med skarpe, blå øjne og langt, lyst hår, som hang løst

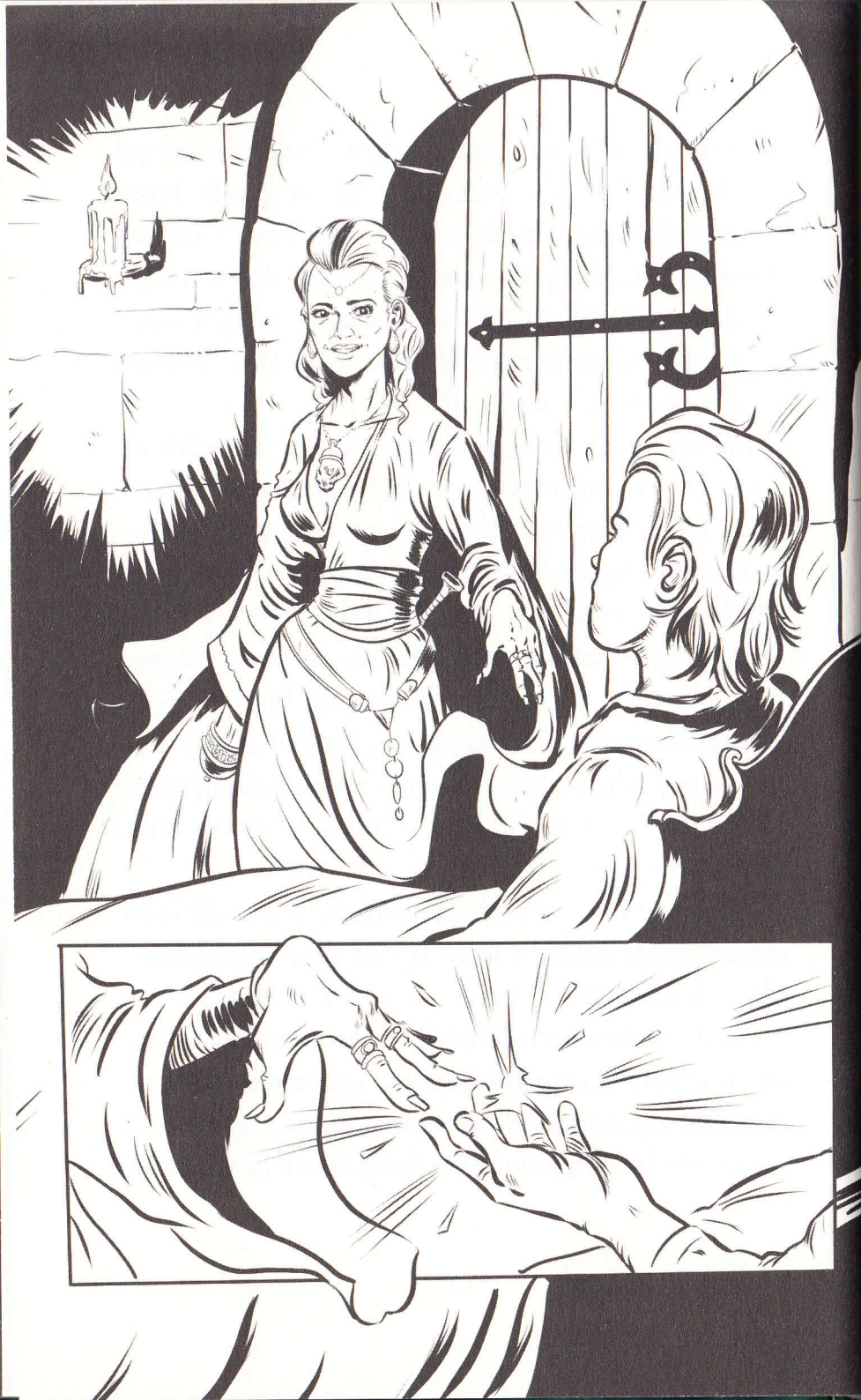
over hendes skuldre. Hun havde ikke bundet det op i en knude, som alle ordentlige damer gjorde. Hun bar en gylden kåbe med en hel have af sorte roser på, og om halsen hang en stor, gylden juvel i en kæde. Neglene på den fremstrakte hånd var lange og spidse, og der sad store ringe på hendes fingre. Hun lignede en kvinde, der var på vej til en fin fest.

Viktor havde lært, at man hilser med højre hånd, men det var umuligt i dette tilfælde, for kvindens højre arm endte ved håndleddet i en guldmanchet med mønstre og ciseleringer. Hun manglede hele hånden. I stedet tog han hendes venstre og bukkede, så godt han kunne, som han sad der i sengen, men han trak straks hånden til sig igen med et forskrækket gisp. Han havde fået stød af at røre ved den fremmede kvinde. Der var ligefrem sprunget en lille gnist, da deres hænder mødtes. Hun nikkede tilfreds.

"Din mester fortæller mig, at du gerne vil lære magi," sagde hun og satte sig på den stol, mester Marvi kom med.

"Der er intet, jeg hellere vil." Viktor var nødt til at hoste. Først nu, hvor han sagde noget, mærkede han, at hans hals var tør hele vejen ned.

"Du er så heldig, at jeg har brug for en lærling. Og

jeg kender din mester fra gamle dage. Han siger, du har talent.”

Viktors hjerte begyndte at banke vildt. Både på grund af mester Marvis ros og på grund af det usagte løfte, han havde hørt i hendes ord.

”Men jeg må ikke lære magi for mine forældre. Jeg skal desværre være greve,” sagde han.

”Men du har jo været så ’uheldig’, at du har været ude for en slem ulykke,” sagde troldkvinden nu og lagde hovedet på skrå. Hun smilede skælmsk, da hun fortsatte: ”Og gode, gamle Marvi er klar til at lyve for din far og sige, at hans stakkels søn desværre ikke overlevede eksplosionen i laboratoriet ... hvis det er det, du ønsker.”

Viktor stirrede på hende og forsøgte at forstå det hele. ”Og så kan jeg blive troldmand?” spurgte han, efter at der havde været stille lidt.

”Så kan du blive min LÆRLING,” rettede hun ham med et smil.

Tankerne føg rundt i Viktors hoved. Han kunne blive fri. Han kunne blive sig selv og leve sit eget liv og lære det, han ønskede mest i hele verden. Han ville slippe for at holde en masse kedelige møder og fester, når han blev voksen. Han ville blive fri for at diskutere parkens indretning og vagternes løn. Det

ville blive hans lillebror, der blev den næste greve af Østerherred, og det ville han være meget bedre til end Viktor.

"Men det er min far, der sidder på pengene," sagde Viktor. "Jeg kan ikke betale for en læreplads."

"Det skal du ikke tænke på. Jeg har såmænd penge nok." Nu lo hun. Den hæse stemme fik latteren til at lyde en lille smule vanvittig. "Men du skal love mig at gøre dit allerbedste." Hun løftede det ene øjenbryn. "Og hvis du ikke har talent, bliver du smidt på porten. Jeg har ikke brug for en magiker, der er tilfreds med at trylle kaniner op af en hat og den slags. Jeg har brug for en dreng, der tør lære at tumle med lyn og tåge, som tør skyde ildkugler ud af sine hænder, selvom det gør ondt, og som har lyst til at dræbe vilde monstre, flyve hen over tage og lære at trække vejret under vandet."

Det gik op for Viktor, at han nu sad med åben mund og stirrede på den fremmede troldkvinde. Hun havde lige tilbudt ham præcis alt det, der kunne gøre ham til verdens lykkeligste dreng. Han var slet ikke i tvivl. Ikke et eneste sekund overvejede han at vælge et liv som grev Viktorius d. 3 af Østerherred.

Undskyld, mor, tænkte han, for hun ville jo nok blive ked af at høre, han var død. Og så sagde han

højt til kvinden: "Det vil være mig en ære at være Deres lærling, frue. Og tak. Mange, mange tak."

"Ja, ja." Hun rejste sig og nikkede tilfreds til mester Marvi. Så vendte hun sig mod Viktor igen. "Før jeg er færdig med dig, vil du tigge om at komme tilbage til dit beskyttede liv som grevesøn. Vi rejser i aften, så snart vi kan få dig uset ud fra hospitalet her."

"Hvor skal vi hen?" spurgte Viktor.

"Hjem," sagde Erina. "Men vi skal lige købe din kommende bedste ven på vejen. Hun sidder lige nu fanget i et bur i Agerhøj."

KAPITEL 3
AT KØBE EN VEN

"Er det dig, der har fået stillet en pige til side?" Fyren, der spurgte, manglede halvdelen af sine tænder og havde en næse med knæk på midten, som sikkert stammede fra et slagsmål. Han så ikke ud som en, man havde lyst til at købe noget af. Faktisk så han ud, som om han kunne kvase både Viktor og Erina med bare den ene af sine store hænder, og Viktor var oprigtigt bange for ham. Erina så til gengæld ud til at være fuldstændig ligeglad med alle hans store muskler.

"Ja. Men jeg vil kun købe hende, hvis hun er dygtig," sagde hun.

"Hun er en lille satan." Fyren spyttede en klam klat ud på jorden lige foran dem. Viktor lagde mærke til, at det fik Erina til at rynke på næsen.

Agerhøj var en af de større byer i landet, og de var rejst dertil i troldkvindens vogn. Viktor havde intet med ud over det tøj, han havde ligget i på hospitalet, og Erina havde slynget en jakke om ham, så han ikke skulle fryse på turen. Desværre var det en af hendes egne – en højrød silkejakke med store flæser på ærmerne, og han følte sig skrækkelig kikset, som han stod der og gemte sig bag hende i den skumle baggyde, mens hun talte med muskelbundet.

"Hun er herovre," brummede fyren med knæknæsen og fulgte dem hen til en kælder med en knirkende dør, som han måtte bukke sig for at komme igennem. "Jeg henter hende lige ..."

Han kom tilbage med et bur, hvor der kun lige præcis var plads til den pige, der sad på hug derinde. Hun var lille, tynd og beskidt. Yngre end Viktor og med kort, lyst hår og lynende, brune øjne. Hendes tøj så ikke ud til at have været vasket i mange uger.

"Og du siger, hun kan slås?" Erina bøjede sig og kiggede interesseret på pigen.

"Ja, frue. Vi har fået hende ude fra en af de store militærlejre. Hendes mor var lejesoldat, men hun er død, så den vagthavende major solgte tøsen videre."

Erina nikkede. "Interessant. Lad os se, om hun er pengene værd."

Fyren hentede to stave nede i kælderen. Imens var Viktor ved at dø af nysgerrighed. Han kunne forstå, hvis en rig kvinde som Erina købte en slave til at gøre rent eller sætte hår, men hvad skulle hun med en vred, lille splejs af en pige, der kunne slås?

Knæknæsen kom tilbage. "De må hellere gå lidt af vejen, frue. De skulle jo nødig få en kæp i hovedet."

Erina og Viktor stillede sig i ly under et tag i kanten af baggården. Den skumle fyr åbnede buret og tjattede til pigen derinde med sin stav. Hun var næppe mere end 12 år gammel.

"Kom og vis den fine dame, hvad du kan. Så kan det være, du ovenikøbet får lov at slippe ud af buret en dag ... før du vokser fra det," grinede han.

Hun rørte sig ikke. Manden tog i stedet buret, løftede det med begge hænder og rystede det, så hun faldt ud på jorden. Pigen var hurtig og forsøgte at stikke af, men hun havde siddet sammenbøjet så længe, at hun ikke kunne løbe ordentligt, men i stedet snublede over sine egne ben og endte med at ligge hjælpeløs på jorden.

"Hmm?" Erina lød misfornøjet. "Hun ser knap nok ud til at kunne gå."

"Hun skal bare komme til sig selv, frue. Bare

vent!" bedyrede slavehandleren og tjattede til den lyshårede pige.

"Giv hende en kæp, hun kan forsvare sig med," sagde troldkvinden, og fyren smed den ene af stavene hen til pigen. Så råbte Erina til hende:

"Når du er klar, flyver du på ham. Hvis du klarer dig godt, får du din frihed."

Pigen gloede. Viktor havde ondt af hende.

"Men du skal ikke vente for længe. Jeg har mange ting, jeg skal nå," fortsatte Erina.

Nu rakte pigen meget langsomt ud og tog imod staven.

"Ja, det var godt. Kom og få tæsk, bette tøs," grinede fyren, og i samme øjeblik satte pigen fra. Hun sprang som en kat, slog en kolbøtte og fejede benene væk på den langt større mand med sin stav. I samme øjeblik var hun oppe at stå med staven klar til slag.

"For fanden!" Fyren rejste sig rasende og langede ud efter pigen. Viktor kunne se, hvor koncentreret hun var. Hun stod ligefrem og sitrede. Men det var en urimelig kamp. Manden var jo langt stærkere end hende.

"Kom så!" Viktor heppede stille for sig selv på den spinkle pige. "Jeg ved, du kan. Kom så!"

Slavehandleren slog hårdt ud efter sin fange. Hun dukkede sig. Så slog han igen. Hun sprang tilbage. Han gjorde endnu et udfald, men pigen blev ved og ved med at undvige, og snart prustede slavehandleren som en gammel kone. Han var slet ikke vant til at slås med små, seje piger – han plejede kun at sælge dem.

Så slog pigen tilbage. Hun holdt helt ude i enden af staven, så der kom så meget kraft på som muligt, og hun ramte den trætte mand rent på siden af hovedet med et højt smask. Han sank sammen uden en lyd. Hun havde slået ham bevidstløs.

Viktor havde lyst til at klappe, men det var næppe passende. Han skævede i stedet til Erina. Også trolkvinden nikkede, tilfreds med kampen.

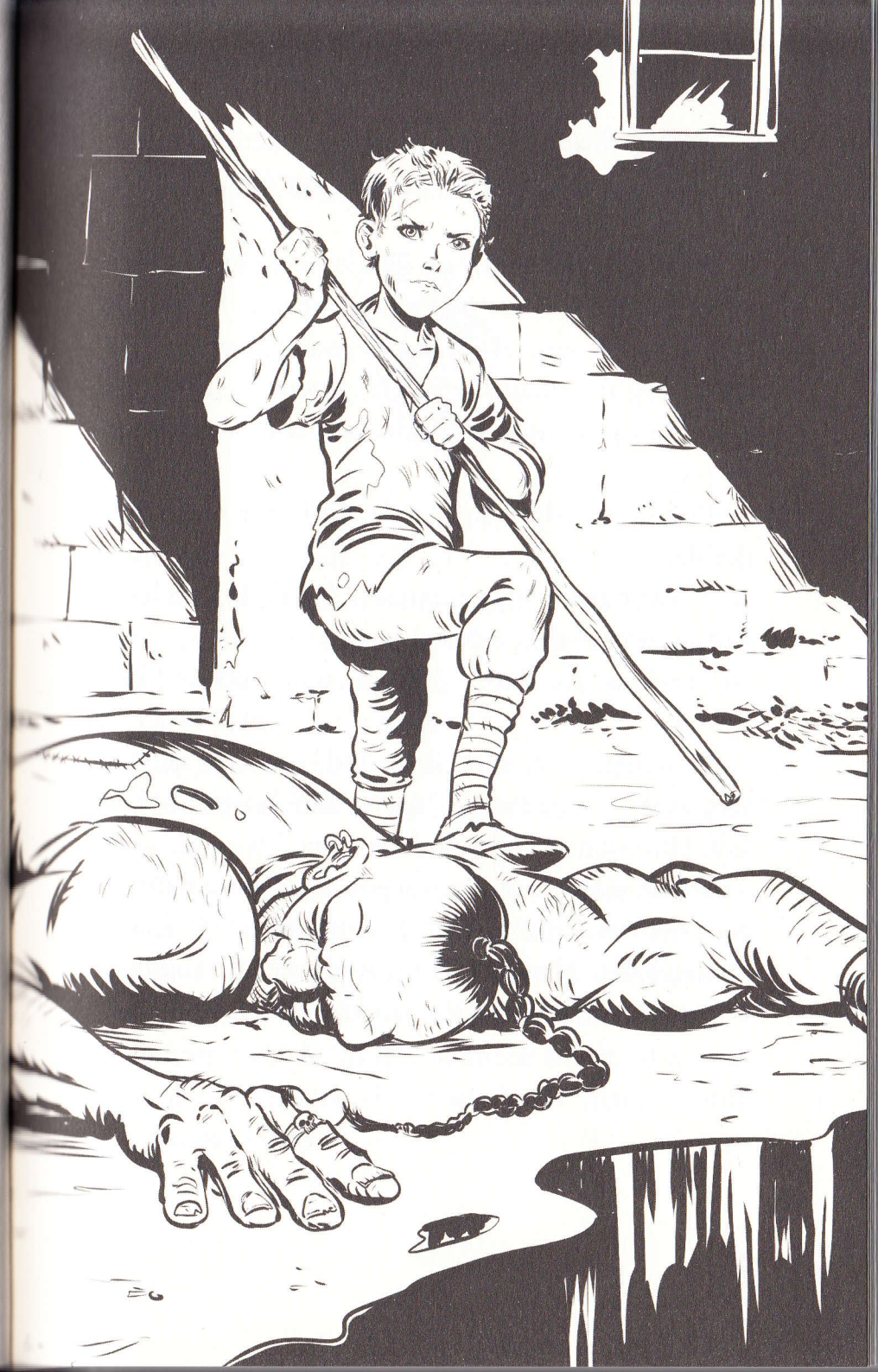
"Udmærket," sagde hun.

"Må jeg så gå nu?" Pigen klamrede sig rystende til sin stav og stirrede skiftevis på Erina og den bevidstløse slavehandler.

"Du skal ikke nogen steder, nej. Du skal med os."

"Men du sagde ..."

"Jeg sagde, du var fri," sagde Erina. "Det betyder, at du ikke skal tilbage i det trange bur. Men jeg sagde ikke, du bare kunne løbe, som det passer dig. Jeg har planer med dig."

"Idiot!" Pigen snurrede om på hælen og pilede gennem gården mod en smøge, der lå mellem to huse.

Erina sukkede og fulgte hende med øjnene. Hun ventede, til pigen var helt tæt på sit mål. Så løftede troldkvinden sin raske hånd, pegede på pigens flygtende ryg og mumlede nogle sære ord. Sekundet efter faldt pigen om, som om hun var blevet ramt af en pil.

Viktor stirrede. Han havde aldrig set noget lignende.

"Hent hende," sagde Erina til ham. "Vi skal have hende båret ned til vognen."

"Er hun ... død?" Viktor turde næsten ikke spørge.

"Selvfølgelig er hun ikke død," vrissede Erina. "Jeg skal jo bruge hende. Jeg har bare lammet hende lidt. Hun vågner i løbet af køreturen."

Viktor gjorde, som hun sagde. Og han tænkte, at han var virkelig glad for, at denne troldkvinde var venligsindet. Han ville ikke bryde sig det mindste om at have hende som sin fjende.

KAPITEL 4

ET ULYKKELIGT HJEM

"Nu tror jeg, hun vågner!" Viktor havde holdt skarpt øje med den lammede pige, siden de var kørt fra Agerhøj i troldkvindens lukkede karet med to grå heste for og med en kusk i pyntet uniform på bukken. "Hvad skal jeg gøre?"

"Du skal sørge for, at hun ikke stikker af igen."

"Hvordan? Skal jeg slå hende, hvis hun prøver at åbne døren?"

"Det er selvfølgelig en mulighed," sagde Erina. "Men du kunne også prøve at blive venner med hende. Det ville jeg nok selv vælge. Venner forsøger ikke at flygte helt så tit som folk, man har slået på."

Viktor nikkede. Men han anede stadig ikke, hvad han skulle stille op. Hvordan bliver man egentlig venner med nogen?

"Hej," startede han med at sige, da pigen lidt senere slog sine store, brune øjne op. "Jeg synes, du er herresej. Du knaldede bare den der store fyr i jorden med et eneste slag. Hørte du, jeg heppede på dig?"

"Hvem er du? Og hvorfor har du dametøj på?" Hun var helt forvirret.

Viktor skulle lige til at fortælle, at han hed Viktor, men Erina brød ind: "Han hedder *Silvius*. Og han er min lærling," sagde hun. "Det er hans opgave at trylle dig om til en frø, hvis du forsøger at stikke af igen ... eller hvis du kommenterer mere på hans nydelige påklædning."

Silvius. Han smagte på det nye navn, Erina lige havde givet ham. Det lød egentlig ret godt. Bedre end Viktor, som han udelukkende hed, fordi hans far og farfar også hed det, og fordi han en dag skulle have været grev Viktorius d. 3. af Østerherred. *Silvius*. Det smagte af svovl og ild på den helt rigtige måde.

"Åh ... nu husker jeg det hele. Du *løj* for mig," hviskede pigen og så på Erina med lynende øjne, mens hun famlede efter noget at slå med.

"Og du er lige, hvad jeg skal bruge. Hidsig og ikke bange for at slås mod overmagten," smilede Erina. "Men nu skal du slappe af. Ellers får *Silvius* lov til at bruge dig som forsøgsperson."

"Hvem er du? ... Hvad vil du mig?" Pigen hvæsedde ligefrem nu. Hun mindede Viktor om en meget vred kat, hans lillebror engang havde haft.

"Jeg vil give dig et nyt liv og lære dig at blive endnu bedre til at slås. Jeg vil sørge for, at du får mad og venner. Og jeg vil helt sikkert give dig noget pænere tøj og et bad. En eller anden dag vil jeg måske ovenikøbet lade dig rejse tilbage og hævne dig på den idiot, der solgte dig til slavehandleren," sagde Erina.

Der kom en gnist af interesse i pigens øjne nu. "Men ... *hvorfor*?" spurgte hun tøvende.

"Alt det snakker vi om senere. Nu skal du bare nyde turen og lære *Silvius* at kende. I skulle helst blive gode venner så hurtigt som muligt."

Viktor – eller *Silvius*, som Erina havde bestemt, han skulle hedde fra nu af – havde aldrig haft særlig mange venner. Den slags hang ikke på træerne, når man var grevesøn, og alle ens jævnaldrende var ansat til at pudse ens sko og rydde op efter en.

"Øh, hej ..." sagde han og rakte hende hånden.

"Hej." Pigen tog den ikke. "Kan du virkelig trylle mig om til en frø?" spurgte hun.

"Ikke rigtigt." Hun fik et skuffet udtryk i ansigtet, og han skyndte sig at fortsætte: "Men jeg har sprunget et helt hus i luften med en bombe, jeg selv havde

bygget." Han følte sig åndssvag, men han ville bare så gerne imponere den her pige, der så ud til at være meget sejere end ham, selvom hun var flere år yngre.

"Hvad hedder du?"

"Alin," sagde hun. "Har *hun* lært dig det? At bygge en bombe?"

"Nej. Det skete, før jeg mødte hende."

"Har hun så også købt *dig*?"

"Nej ... eller ... ikke på samme måde som dig i hvert fald. Men mine forældre er døde ligesom dine," løj han.

"Bare jeg ikke skal kalde hende mor." Alin skulede over mod troldkvinden.

"Bare rolig." Erina svarede, selvom hun sad med næsen i nogle papirer. "Det skal du ikke. Jeg bryder mig i virkeligheden ikke særlig meget om børn."

De kørte gennem landskabet i et par timer, før de kom til en lille, hyggelig by med små bondehuse, og ude på den anden side drejede de op ad en smuk allé med høje træer på begge sider. Det mindede meget om det sted, Silvius var vokset op, så det undrede ham ikke, da han så et enormt hus ligge for enden af vejen.

"Wow. Bor du dér?" Det var Alin, der spurgte.

Hun blev åbenbart noget mere imponeret, end han gjorde.

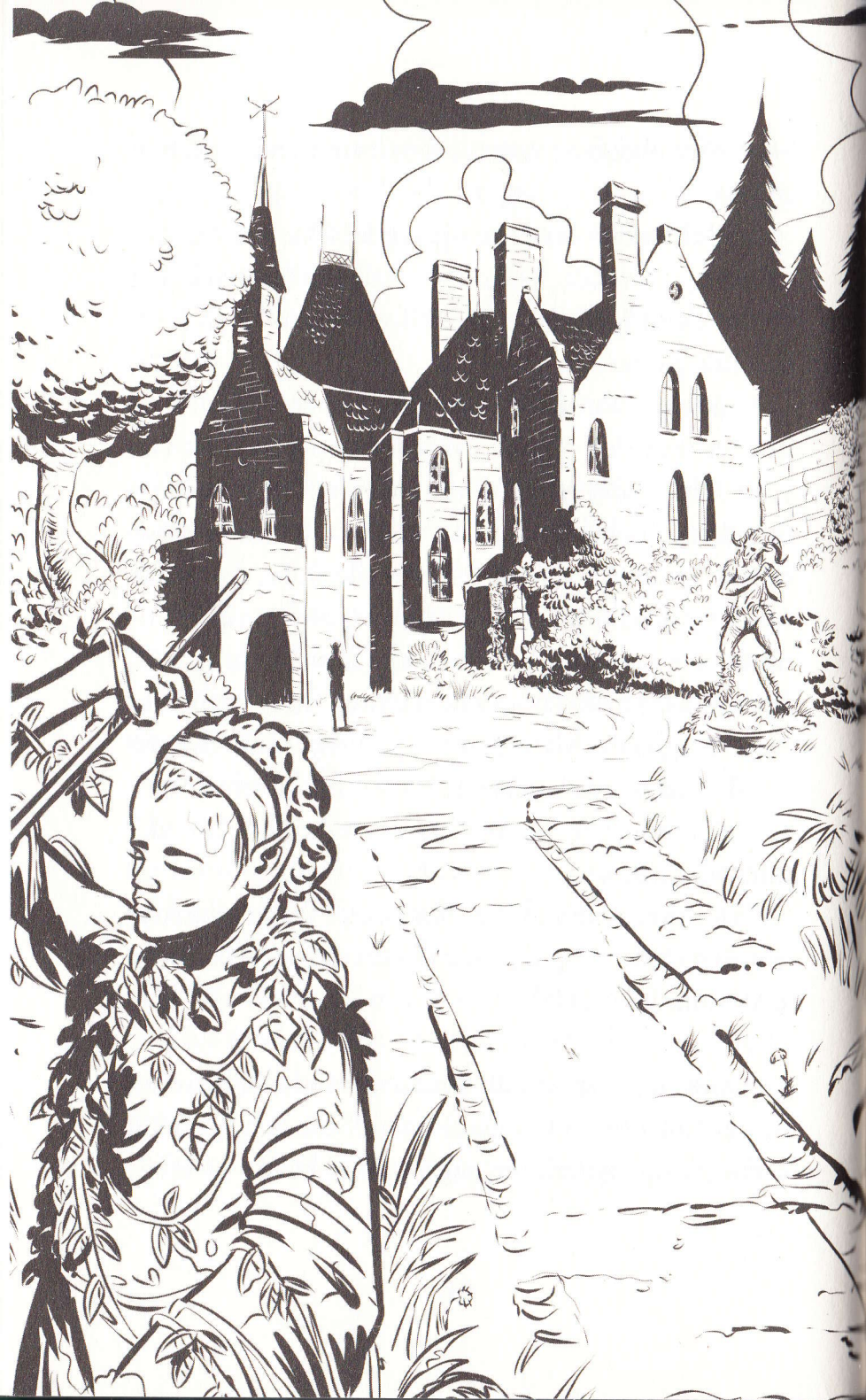
Troldkvinden smilede og sagde: "Ja. Og det gør I også lige om lidt. Velkommen til mit lille sted. Jeg kalder det *Ulykkesholm*. Mest fordi jeg ikke så godt kan lide gæster."

Huset var fornemt, men slet ikke så velholdt og friseret som det, Silvius var vokset op i. Faktisk virkede Ulykkesholm til at være det helt rigtige navn til stedet. Haven lignede en jungle. Der var ukrudt overalt, græsset voksede vildt til alle sider, og rundt omkring stod fine, hvide statuer og gemte sig i vildnisset. De forestillede sikkert alle de fornemme folk, der tidligere havde boet i huset, men nu voksede der roser og grønne klatreplanter på dem, så de næsten så ud, som om de var beklædt med blomstertøj.

"Min mor ville dø, hvis hendes have så sådan ud," udbrød Silvius.

"Din mor *er* død. Glem ikke det." Erina så anklagende på ham. "Og jeg ville sikkert dø, hvis min have så ud som hendes."

Der stod kun en enkelt mand og ventede på dem på gårdspladsen. Han havde skindbukser og en lang kofte på og lignede en jæger. Han havde et langt

ansigt, lidt for skæve øjne og spidse ører. Hans lange, mørke hår var flettet i adskillige små fletninger og derefter samlet i en hestehale, og han var unaturligt tynd.

"Det er min mand. Han hedder Avanera." Hun så, hvordan begge børnene stirrede. "Åh, I har måske aldrig set en elver før?"

Silvius måtte knibe sig i armen. Dette eventyr blev vildere og vildere, og han håbede virkelig ikke, det var en drøm, han om lidt ville vågne op fra. En elver! Det var sådan en slags folk, han kun havde hørt historier om. Han vidste godt, at de fandtes, men at de holdt sig fra mennesker, fordi de helst bare ville leve deres liv i fred i skoven eller et andet sted langt væk. Han havde hørt, de somme tider rejste ud for at handle, og at de en sjælden gang slog sig ned blandt mennesker. Og hans far fortalte somme tider om elvere, han havde mødt på sin tur til hovedstaden, men Silvius havde aldrig set en før.

"Hej, skat." Erina hoppede adræt ned fra vognen og kyssede elveren på kinden. "Ja. Det her er så de sidste to. Silvius og Alin. Vil du vise dem deres værelser?"

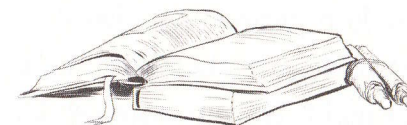
Han nikkede til begge børnene. "Er du stadig sikker på, det her er en god idé?" spurgte han hende.

"Helt sikker. Det bliver fantastisk." Hun vendte sig mod Silvius, før hun forsvandt ind i huset. "Tag et bad, og se dit værelse. Og derefter kommer du ned til mig i biblioteket. Vi må hellere starte din træning med det samme. Du er jo langt bagud, i forhold til hvad de andre kan."

KAPITEL 5

LUKKE, ÅBNE, LUKKE, ÅBNE

"Er DET her dit bibliotek?" Silvius gloede, så hans øjne var ved at trille ud. Hans forældre havde også et bibliotek, men det var det kedeligste rum i hele deres store hus. Der var *kun* bøger i hans forældres bibliotek. De var ordnet sirligt efter farve og størrelse, og allerede når man læste på ryggen af dem, var man ved at falde i søvn. 'Grev Pilotius 1. Hans liv og levned', 'Gennemgang af fyrsterækken fra gammel tid til nu'. 'De smukkeste slotsparker. Anlæg og pasning'. Silvius kom der aldrig. Faktisk troede han, at den eneste, der nogensinde kom i hans forældres bibliotek, var gamle Irma, der var ansat til at støve af.

Erinas bibliotek var noget helt, helt andet end hans forældres. Hun havde anlagt det i et af husets

allerstørste og mest imponerende rum. Dagslyset trængte ind gennem store vinduesruder, det ene med en smuk glasmosaik af en påfugl, som solens stråler nu overførte til gulvet. Fra rummet kunne man gå direkte ud i parken gennem to fløjddøre, der gik fra gulv til loft, og langs væggene stod bugnende reoler med et syndigt rod i. Her stod bøger ikke på række, men lå i uordentlige bunker, som om de levede deres helt eget ulydige liv. De lå sammen med uendelige mængder af skriftruller, nogle af dem bundet stramt i rør, andre løseligt smidt ind på hylden, efter deres ejerinde havde læst dem. I lokalet stod også et gigantisk arbejdsbord, der sikkert engang havde været brugt som spisebord til en hel familie, men som nu flød med kort over fremmede lande, plantegninger over huse, krukke med pulvere, blækhuse og en enkelt tallerken med madrester, Erina ikke lige havde fået en tjener til at bære væk.

I den anden ende af lokalet stod et mindre bord med magelige stole, og midt i det hele stod det tomme bur, de havde købt Alin i. Men det allermest fantastiske fandt Silviu under loftet. Der var højt derop, og der hang solide kroge med udstoppede dyr, våben og ting, han slet ikke anede, hvad var. I fire af dem hang det særeste væsen, han nogensinde

havde set. Først fór han sammen, men så rødmede han, fordi han et øjeblik havde troet, det var i live.

"Er den sat sammen af flere dyr? Er det kunst af en slags?" spurgte han og pegede på det, der mest af alt lignede en løve med vinger.

"Det er en mantikor," svarede hans nye mester. "Der er gudskelov ikke mange af dem tilbage, og *ham* der havde nær fået krammet på mig. Jeg dræbte ham i et bjergpas mellem Dulmien og Akvanova, og det regnede hele tiden. Det var det største besvær at få ham med tilbage, men nu hænger han her." Hun lagde hovedet på skrå og kiggede op på det voldsomme dyr. "Jeg kalder ham Hermann."

Silviu så på hende med fornyet ærefrygt. Hun var uden sammenligning det sejeste menneske, han nogensinde havde mødt.

"Var det den, der åd din hånd?" vovede han at spørge.

"Nej. Den historie må du få en anden gang." Hun gik hen til rækken af bøger og spurgte over skulderen. "Hvilken slags magi har du mest lyst til at lære?"

"Øh ..." Silviu vidste slet ikke, hvad han skulle svare. "Kan jeg bare sådan vælge? Hvad kan jeg vælge imellem?"

Hun trak på skuldrene. "I princippet alt muligt.

Men du kan få problemer, hvis du vælger en slags magi, der ligger for langt fra din personlighed. Det er ikke alle, der er lige gode til at lave luftmagi, for eksempel. Og så synes jeg jo også, det er vigtigt, at man lærer noget magi, der kan bruges til noget, og det må også gerne være ... sejt!”

Silvius nikkede. Helt tør i munden. Var det nu, han skulle lære at lave ildkugler?

Hun kiggede igen på bøgerne. ”Hmmm. Måske burde vi lære dig noget heling, så du kunne hjælpe de andre,” mumlede hun.

”Men heling er ikke SEJT,” røg det ud af ham, og det fik hende til at grine og sætte den bog, hun havde taget frem, tilbage på hylden.

”Nej. Det har du faktisk ret i, Silvius. Jeg tror faktisk heller ikke, du er den helende type.” Hun valgte en anden bog og lagde den på det store bord. ”Læs den her,” sagde hun. ”Den giver dig et indblik i magiens væsen inden for de forskellige skoler. Jeg kan lære dig det basale i dem alle, og hvis du ender med at specialisere dig i en anden retning end min, finder vi en lærer til dig andetsteds.”

Hun stillede sig bag ham og pegede på buret, der stod midt i rummet.

”Kig på lågen,” sagde hun. Så knipsede hun med

fingrene og hviskede et fremmed ord, og lågen gik op.

"Det er der, vi begynder," sagde hun. "Du skal lære at åbne og lukke døre på afstand."

"Men ... jeg kan jo bare gå derhen," sagde Silvius, der heller ikke syntes, det var vildt sejt at lære at åbne en dør med magi.

"Ja. Men det kunne jo være, den var låst," sagde hun.

"Åh. DET er sejt!"

"Ja," sagde hun. "Og praktisk. Men du skal huske, at du er nybegynder. Du vil først kunne åbne magiske låse, når du har fået flere kræfter. Men en helt almindelig lås burde du nok kunne klare." Hun trykkede ham bag øret, og det gjorde øjeblikkeligt ondt et sted inde i kraniet. Næsten som at få stød i hovedet.

"Kan du mærke det?" spurgte hun.

"Ja, mon ikke," stønnede Silvius med tårer i øjnene.

"Godt. Det er din magiske muskel. Det er præcis det sted i hjernen, der summer lige nu, du skal bruge til at åbne og lukke en dør med. Og så skal du lære ordene. De skal siges som en ordre. Hvis du fejler eller siger det for vagt, tror magien, du er bange, og så vil den ikke lystre. Du skal sige 'V-o-a-r-t-l-a-f-i-o-c-h'.

Bare meget hurtigere, og samtidig med at du aktiverer stedet inde i din hjerne. Når du skal lukke en dør, gør du det samme. Ordet skal bare siges bagfra. Prøv."

Silvius spændte sine kraniemuskler, så han fik ondt helt ned i ryggen.

"Vortfåk," råbte han, men det skete der ingen ting ved.

"Nej. Ikke vortfåk ... V-o-a-r-t-l-a-f-i-o-c-h. Og det er DER, du skal spænde."

Han mærkede hendes skarpe negl mod hovedbunden, og så fik han igen det væmmelige stød derinde.

"Whåttefark?" prøvede han.

"Nej. Voartlafoch. Igen."

Da Silvius efter to timers intens træning forlod Erinas bibliotek, havde han stadig ikke lært at åbne en dør på afstand med magi. Til gengæld havde han enormt ondt i hjernen, der summede som en hel bisværm, hver gang han tog et skridt.

KAPITEL 6
DET NYE SLÆNG

Silvius så på døren ind til sit værelse og tænkte: "En eller anden dag kan jeg åbne den uden at tage hånden op af lommen. Det bliver megasejt! Og der går nok heller ikke ret lang tid, før jeg også kan lave en ildkugle."

Så lagde han hånden på håndtaget. I samme sekund kastede en sort skikkelse sig imod ham og udstødte et skingert skrig, der lød, som om det helt sikkert ikke kom fra en normal dødelig. Silvius begyndte også at skrig: "Hjælp. En dæmon. Erina. Hjælp! Jeg bliver overfaldet!"

Dæmonen var sort over det hele. Den havde horn og store, spidse ører.

"Jeg bliver overfaldet af en djævel. Hjææalp." Silvius holdt hænderne op for ansigtet for at beskytte sig.

Hans reaktion fik dæmonen til at træde et skridt tilbage og skraldgrine. Den grinede så meget, at den var nødt til at holde sig på maven, og den var ikke alene om det. Henne på Silvius' seng lå en dreng, der så ud til at være lidt ældre end ham selv, og grinede med.

Dæmonen trak sin maske af, mens den blev ved med at le.

"Nej, hvor blev du bange. Hold da kæft, hvor så du dum ud. Det var endnu sjovere, end jeg havde håbet på."

Silvius stirrede. I virkeligheden var dæmonen en pige. Hun var måske et år ældre end ham, og hun så ret godt ud. Hun havde mørkt, glat hår sat op i en hestehale, strålende blå øjne og et mellemrum mellem sine skæve fortænder, som det var svært at få øjnene fra.

"Hvem er I? Hvad laver I på mit værelse?" Hans hjerte hamrede stadig alt for hurtigt. Det skrig havde virkelig gjort ham bange.

"Du skal ikke tage dig af Ene. Hun kan slet ikke lade være med den slags," sagde drengen på sengen, der nu havde sat sig op. "Jeg hedder Pilo," sagde han. "Er det dig, der kan slås?"

Den fremmede dreng havde samme slags tøj på

som Erinas elvermand: stramme skindbukser og en lang kofte i skovgrønne farver med snører i halsen. Det så også ud til, at han forsøgte at få den samme frisure, men hans hår var rødligt i stedet for Avaneras næsten sorte. Drengen havde også øreringe i begge ører og store armringe ligesom Erinas mand, men han lignede alligevel på ingen måder en elver. Han lignede mere en helt almindelig dreng med vildt hår og en lidt for stor ørnenæse. En, der gerne ville *ligne* en elver.

"Næh. Så havde jeg da smadret dæmonen." Silvius havde lyst til at smide de to andre ud fra sit værelse. Han var træt og havde ondt i hovedet af sine forsøg på at trylle. Men han ville også gerne gøre et godt indtryk. De andre boede jo tydeligvis også på slottet.

"Erina sagde, at hun ikke har nogen børn. Er I familie?" spurgte han.

"Nej." Pilo smed sig på sengen igen. "Vi er her af samme grund som dig. Fordi hun har planer med os. Og så træner jeg bueskydning og sporfinding sammen med Avanera."

"Jeg laver faktisk ikke rigtig andet end at kede mig," sagde pigen, der hed Ene, og løsnede hestehalen, så det mørke hår faldt halvvejs ned over hendes øjne.

"Men du BURDE forsøge at lære at læse og skrive," sagde drengen på sengen.

"Det er svært at læse. Og KEDELIGT," svarede hun og slog ud efter ham.

"Hvor længe har I været her?" spurgte Silvius.

"Nogle måneder," svarede Pilo. "Erina har en plan. Hun vil gøre os til en slags gruppe, der skal hjælpe hende med nogle opgaver. Hun har hele tiden sagt, vi manglede to, før hun ville forklare det hele. Men nu er du jo *endelig* kommet."

"Jeg kom ikke alene. Vi har også en pige med, og HUN kan slås." Silvius fortalte dem, hvordan han havde set Alin banke en fuldvoksen mand med en pind.

"Wow. Hende må jeg altså også lige tage lidt pis på. Jeg er jo allerede parat." Ene trak sin dæmonmaske tilbage over hovedet. Hun så ikke nær så skræmmende ud, når man vidste, hun bare var en pige, der var klædt ud.

"Men ved du, hvor hendes værelse er?" spurgte Silvius.

"Jeg ved, hvor ALT er i dette hus," sagde Ene. "Også den hemmelige kælder og de skjulte døre. Noget skulle jeg jo tage mig til, mens jeg ventede på jer." Og så knurrede hun gennem dæmonmasken og listede som en løbsk skygge ud på gangen.

"Så er det dig, der kan trylle?" Pilo så venligt på Silvius, som ikke havde lyst til at fortælle den ældre dreng sandheden. "Jaeh. Jeg har jo været i lære hos en troldmand et års tid," løj han og skyndte sig at spørge, hvor Pilo selv og Ene kom fra, før drengen begyndte at ville vide alt for meget om hans magiske evner.

"Jeg boede ude i skoven," sagde Pilo og tilbød Silvius et bolsje fra en pose, han havde i lommen. "Min mor fandt en ny mand, og han var bare en idiot. Så stak jeg af, byggede en hytte og begyndte at klare mig selv ... fange min egen mad og den slags."

"Sejt," udbrød Silvius, der aldrig havde fanget andet end haletudser nede i sine forældres slotsdam. Han kunne se, at drengen blev glad for rosen.

"Tak. Der er bare det, at skoven tilhører godset her, så jeg blev ret hurtigt opdaget af Avanera. Men heldigvis var han rigtig flink. I starten lod han mig bare bo derude, men så begyndte vi at snakke, og han lærte mig at finde spor og snitte pile og den slags. Så en dag sagde han, at jeg skulle møde hans kone. Og nu er jeg åbenbart en del af det her hemmelige projekt."

"Som du slet ikke ved noget om?" Silvius var

virkelig nysgerrig. Erina og Avanera virkede hverken til at være slavehandlere eller menneskeædere. Hvad var det, troldkvinden ville med fire forældre-løse børn, der ikke kendte hinanden?

"Ikke andet, end at hun siger, det bliver sjovt, og at vi måske en dag skal redde verden."

"Redde verden?!"

Pilo trak på skuldrene som svar. "Det er vist mest en talemåde," sagde han så.

"Og hvad med Ene? Hvor kommer hun fra?"

"Ene boede sammen med sin bror, der var lidt af en bølge, så hun stak også af og flyttede ind på et loft hos nogle rige mennesker uden at spørge om lov. De troede vist bare, det var en mår, der larmede rundt deroppe, men en dag fandt ejeren både hende og de ting, hun havde stjålet fra folk ude i byen, og kort efter kom Erina og hentede hende."

"Stjal hun? Er hun en tyv?"

"Ja, og hun blærer sig nærmest med det, så du må hellere passe godt på dine ting. Men hun er også sjov og ret sød, når man lige lærer hende at kende."

I det samme lød der et øresønderrivende dæmons-krig længere nede ad gangen. Det blev efterfulgt af

et mærkeligt drøn og et dunk, da noget eller nogen faldt om på gulvet.

"Av, av, hold så op. Det var kun for sjov. Av!" hørte de dømonen råbe.

"Jeg tror ikke, Alin deler Enes form for humor," fnisede Silvius.

KAPITEL 7

OPSANG

”Men ... hvad havde I REGNET med?”

Der var nu gået tre uger, siden Silvius og Alin var ankommet til Ulykkesholm, og alle var samlet i de bløde stole i Erinas bibliotek. Både de fire børn, troldkvinden selv og Avanera. Dørene var slået op ud til haven, hvor solen skinnede, og fuglene sang, men herinde var det ikke særlig meget sommer, for Erina rasede som en tordensky. ”Man skulle jo tro, I var ... BØRN!” udbrød hun.

Avanera mumlede, at det vel teknisk set også var, hvad de var. Pilo var den ældste, og han var stadig kun lige blevet 16.

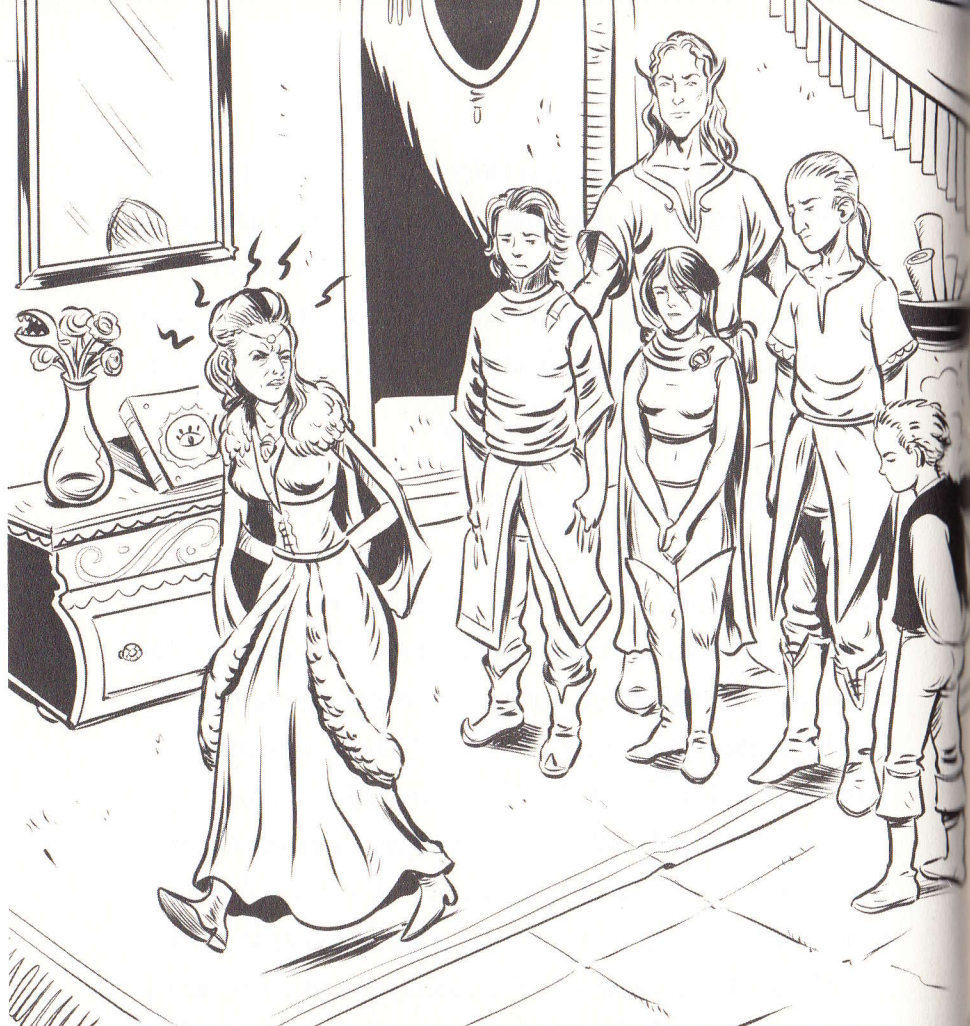
”Men ... man slipper sgu da ikke bare en hest løs i et køkken.” Det var lige før, der kom røg ud af ørerne på Erina, men det var lige præcis, hvad de fire nye

venner havde gjort. Selv Pilo, der ellers var meget autoritetstro, var begyndt at kede sig og var gået med på spøgen, da Ene foreslog, at de skulle forsøge at skræmme livet af kokken ved at lokke et af gårdens dyr ind i køkkenet og lade den tage for sig af frugtsalaten.

”Det var altså ikke en rigtig hest. Det var bare en pony!” Avanera blev ved med at forsvare dem. Silvius tænkte, at det nok var meget godt, den venlige elver ikke vidste, at de faktisk *havde* prøvet at få en af Ulykkesholms store trækheste op i køkkenet. De kunne bare ikke lokke det store dyr op ad trappen.

Desværre var kokken ikke blevet skræmt, men skidesur. Han havde taget, hvad der svarede til tre måneders løn, fra husholdningskassen og var skredet sammen med kokkepigen, og nu var der ingen til at lave mad til dem længere. Husets frue gad i hvert fald ikke.

”Du skal ikke blive ved med at tage dem i forsvar og lege far for dem!” Erina truede med sin lange fingernegl ad sin mand. ”Om få uger skal disse *børn* måske stå ansigt til ansigt med en som den der!” Nu pegede hun op på den udstoppede mantikor, der sejlede over dem med udstrakte vinger. ”Så er de for pokker da nødt til at være i stand til at tænke bare en enkelt fornuftig tanke.”

Alle fire stirrede op på monsteret, der havde skorpionhale og kæmpestore tænder. Og alle fór de sammen, da fløjddørene i det samme smækkede i med et brag.

"Nå. Så fik jeg jeres opmærksomhed? Tak for det!" Hun tog sig tid til at se hver enkelt af dem længe og alvorligt i øjnene. Silvius blev kold over det hele, da hun kiggede ind i hans. Han ville så gerne have, at hun blev stolt af ham, og ud over det med hesten havde han gjort sig meget umage, siden han ankom til Erinas landsted. Han havde terpet og terpet og terpet, og for en uge siden var det endelig lykkedes for ham at åbne en låst dør med det rigtige ord.

"Der er én ting, vi skal have helt på det rene," sagde Erina. Hun rejste sig og gik nu hvileløst frem og tilbage over gulvet med rynket pande.

"Jeg har *ikke* samlet jer her på mit gods, fordi I er børn, der er alene i verden, og som det er synd for. Sådan er jeg ikke. Det er heller ikke, fordi jeg i hemmelighed har gået og drømt om at have fire pattebørn til at rende rundt og ødelægge mit slot."

De kiggede alle ned på deres fødder.

"Jeg har samlet jer, fordi jeg har brug for en gruppe modige eventyrere, der kan tage sig af nogle af de problemer, jeg ikke længere selv har tid til. Jeg vil

lære jer det, I har brug for at lære. Jeg vil give jer en uddannelse, så I som gruppe bliver sejere, modigere, dygtigere og farligere end alle jeres jævnaldrende og også adskillige *voksne*. Jeg vil give jer mad og tøj og den bedste træning, men jeg vil *ikke* puste på jeres knæ, hvis I er faldet og har slået jer, og jeg vil *ikke* tolerere barnagtig mobning eller hang til at hævde sig selv på gruppens bekostning. Er det forstået?"

De var alle fire flove og tavse, mens de nikkede.

"Selvdisciplin. Ved I overhovedet, hvad det er?" skældte hun.

De mumlede 'ja' i kor.

"Jeg kan fortælle jer, hvad det IKKE er," lignede hun. "Det er ikke selvdisciplin at lukke en hest ind i et køkken. Det er *heller* ikke selvdisciplin at bruge sin spritnye evne til at trylle døren op ind til Ene, mens hun er i bad ... bare for at se hende uden tøj på ... Det er det ikke, SILVIUS!"

"Men det var hende, der begyndte ..." Silvius forsøgte at forsvare sig.

"Det er *ingen* undskyldning." Erina vendte sig heldigvis mod Ene, så han ikke længere var alene om at være genstand for al hendes vrede. "Men det var *heller* ikke i orden at binde døren til Silvius' værelse, så han kun kunne komme ud, hvis han lærte den

formular, du udmærket godt vidste, han havde svært ved ... ENE!"

"Undskyld!" For en gangs skyld havde den lille tyv røde ører.

"Undskyld er ikke nok. Jeg er i gang med at undersøge nogle meget vigtige gamle dokumenter, der er skrevet på et for længst uddødt sprog, og det driver mig til vanvid at have jer løbende rundt i huset og larme. Derfor har jeg besluttet, at det er på tide at sende jer ud på jeres første opgave."

Nu spidsede alle ører. Det var jo det, de havde ventet på de seneste tre uger. En opgave.

"Jeg ville egentlig gerne have ventet. For eksempel ville jeg gerne have fundet en våbentræner til Alin først," sagde Erina. "Men denne opgave er ikke specielt farlig. I skal bare undersøge, hvad der foregår, og så komme hjem igen og fortælle mig, hvad I har fundet ud af. Er det forstået?"

De nikkede alle fire, så deres hoveder var ved at falde af.

"Jeg har hørt om en læge, der kalder sig Doktor Klerke. Han rejser rundt i omegnens byer med en besynderlig maskine, der kan undersøge syge folks blod," sagde Erina så. "Lægen påstår, at han ved hjælp af maskinen kan finde ud af, præcis hvad folk

fejler, og gøre dem raske, og han tager næsten ingen penge for det. Jeg synes, det lyder meget mistænkeligt, for læger plejer nok at skrabe til sig, når de skal hjælpe andre. Jeg vil vide, hvordan den maskine ser ud, hvordan den virker, og hvor han har den fra. Jeg ved, at denne Doktor Klerke er på vej til Kronholm, for han har en hjælper, der rejser i forvejen og sætter skilte op og gør reklame for ham. Derfor bliver I sendt med vognen til netop dén by.”

”Og du tager ikke med?” vovede Alin at spørge.

”Nej. Er opgaven forstået?”

De nikkede igen. Vildt spændte på at skulle på eventyr på egen hånd.

”Men det er ikke det hele,” fortsatte hun. ”Og NU skal I høre ekstra godt efter.” Troldkvinden trommede i bordet med sin lange negl for at understrege alvoren. ”Hvis I ikke kan udføre denne simple opgave uden at ødelægge alt med jeres fjas og barnlighed, er I ganske enkelt ikke det hold, jeg søger, og dette er en test af jer som gruppe. Hvis bare én af jer fejler, gider jeg ikke have noget med nogen af jer at gøre mere, og så ryger I alle sammen ud.”

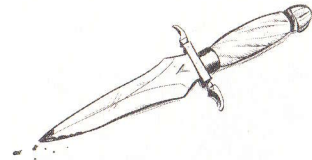
”Men det er jo ikke retfærdigt,” røg det ud af Silvius, men Erina var benhård.

”I vil fremover blive sendt på opgaver, der kun

kan løses, hvis I arbejder sammen. Det er slut med at være en enspænder. Og vognen henter jer om en halv time,” sagde hun. ”Gå op og gør jer klar.”

KAPITEL 8 TROSKABSEDEN

En time senere sad de fire børn i Erinas vogn på vej til Kronholm. Stemningen var spændt. Både på grund af alvoren, og fordi der nu endelig skete noget.

"Det var rart endelig at få at vide, hvorfor vi er her." Det var Silvius, der brød tavsheden. "Jeg har hele tiden tænkt, at det var en lille smule underligt."

Ene nikkede. "Jeg har faktisk lusket lidt rundt i huset for at finde ud af mere," sagde hun. "Men selvom jeg har fundet bunker af våben og miksturer, er jeg ikke blevet klogere. Jeg synes stadig, det er lidt mærkeligt. Jeg mener, at det lige blev ... os. Og de der småopgaver, som hun kalder det. Det er også mærkeligt. Hvorfor lader hun ikke byvagter og borgmestre om den slags?"

"Jeg tror bare, vi var heldige at være på det rigtige

sted på det rigtige tidspunkt," sagde Silvius, og de andre nikkede.

Så tog Pilo ordet. "Undskyld, men VED I ikke, hvem Erina er?"

"Lad være med at lyde, som om vi er dumme, og du bare er skideklog. Fortæl, hvis der er noget, vi skal vide." Ene var hurtig til at bide, hvis nogen talte ned til hende. Det havde Silvius bemærket flere gange.

"Det er nok bare, fordi jeg altid har boet i landsbyen her ved slottet. Jeg troede bare, alle vidste det," undskyldte Pilo.

"Fortæl nu bare," sagde Silvius.

"For længe siden ... 20-25 år, tror jeg, var landet meget tæt på at gå helt i stykker. De voksne kalder det 'Den Kultiske Krig'. Der var nogle mennesker, der indgik en pagt med ondskaben og forsøgte at vælte kongen og tage magten."

"Den har jeg hørt om," sagde Silvius, der havde terpet landets historie med sin kedelige huslærer. "Og der var en masse helt almindelige mennesker, der troede på de onde og gik ind i deres hær, fordi deres leder bildte dem ind, at de ville blive gladere og rigere, når kongen var død." Han ledte efter navnet. Han var ikke så god til historie, som hans far ønskede. "Han hed ... Wohrmann eller sådan noget."

"Det var Erina og hendes venner, der stoppede den krig," sagde Pilo.

Nu stirrede de andre på ham med åben mund.

"Det er rigtigt. De var en lille flok, der rejste rundt og levede af at slå monstre ihjel og klare småopgaver og den slags. Men så kom de på sporet af Wohrmann, og det hele endte i nogle huler oppe ved Glittergrunn. Det var Erinas ven, Hermann Honager, der dræbte oprørernes leder, men det var hende, der fik taget til at falde sammen, så en masse af hans med-sammensvorne døde. Det var dengang, hun mistede sin hånd."

"Wow," hviskede Alin. "Kender hun Hermann Honager?"

"Han var en af hendes bedste venner," gentog Pilo. "Og de var bare sådan nogle helt almindelige – men ret dygtige – eventyrere. Men bagefter blev de jo helte, og kongen belønnede dem med slotte og titler og penge, og de var pludselig berømte. Erina fik Ulykkesholm af kongen dengang. Men det er jo længe siden."

Silvius sank en klump. Lige fra han mødte Erina første gang, havde han tænkt, at hun var et af de sejeste mennesker, han kendte. Nu vidste han, at det var rigtigt. Hun var faktisk et af de sejeste mennesker i

hele verden. "Vi må ikke svigte hende. Vi SKAL bare klare den her opgave. Er vi enige?" spurgte han.

"I den grad!" sagde Alin alvorligt. "Det her er min eneste chance for at blive noget andet og mere end lejesoldat, som min mor var. Og jeg har IKKE lyst til at dø for en sag, jeg ikke selv har valgt, ligesom hun gjorde."

Pilo sagde: "Avanera har lært mig alt om at klare sig selv i naturen. Jeg vil gøre hvad som helst for ham og Erina."

"Og dig, Ene?" spurgte Silvius.

"Hvad spørger du om?" Hun så mistroisk ud under pandehåret.

"Om du er enig i, at vi vil gøre alt for at hjælpe hinanden og klare denne opgave?"

Hun fnøs: "Selvfølgelig, men jeg er faktisk pisseligeglad med, at Erina er en folkehelt. Hvis ikke hun havde klaret de onde, var der sikkert nogle andre, der havde. Men jeg er med, så længe det er spændende. Jeg skrider, hvis det hele bliver for helligt og kedeligt."

Silvius sukkede. Det var sikkert så stort et løfte, man kunne få ud af hende. Det måtte gå. Men Alin var ikke tilfreds. Hun fandt en lille kniv frem fra sin taske.

"Det her er alvor. Hvis en af os svigter, tager han

eller hun os alle med i faldet. Kom med jeres hænder," sagde hun.

De rakte tøvende deres hænder frem.

"I hæren blander man blod med sine nærmeste kampfæller. Det betyder, at man passer på hinanden, at man er klar til at hjælpe i nødens stund, at man ikke stikker af uden de andre, at man får de andre i sikkerhed, hvis de er sårede, og at man sørger for at bringe deres lig hjem, hvis det går helt galt."

"Men ..." sagde Ene.

"Det er en for alle," sagde Silvius alvorligt.

Og så skar Alin et lille snit i håndfladen på sig selv og de andre, og de tog hinandens blodige hænder og holdt dem fast.

"Nu har vi blandet blod. Det er Troskabseden. Det er det vigtigste ritual blandt kæmpende mennesker. Nu er vi hinandens familie."

De så på hinanden og nikkede alvorligt. Bortset fra Ene.

"Jeg giver ikke en skid for familie," sagde hun.

"Men jeg vil gerne være lige så rig som Erina. Og jeg skal nok redde jeres røv, når det hele går op i røg."

KAPITEL 9

EN BESYNDERLIG LÆGE

De fire børn hoppede af hestevognen i Kronholms udkant og gik det sidste stykke til markedspladsen gennem gyder, der var så smalle, at det gjorde Silvius bekymret. Han havde selvfølgelig været i store byer som Kronholm før, men han havde altid været af sted med sin far, og de havde boet på byens fineste kro med dør direkte ud til det store torv med springvand og rytterstatue af byens første fyrste.

Denne gang måtte Silvius gå på sine ben. Vognen ventede ikke på dem. I stedet havde de fået penge med til at betale en hyrevogn til at køre dem tilbage til Ulykkesholm, når de var færdige med missionen. Det flød med affald i gaderne. Ingen gad at feje skidtet væk, og han måtte sparke skræller og hø af vejen med sine støvler. Vilde hunde snusede i gamle

madrester, der lå og stank om kap med det lort, folk havde tømt ud af deres natpotter og direkte ned i rendestenen.

Normalt havde Silvius også adskillige vagter med, når han besøgte steder som Kronholm, men denne gang måtte han nøjes med Alin, en halvgal, lille pige, der gemte på et sværd under koften. Det føltes ikke helt trygt. Endnu mindre, fordi det var Ene, der førte an. Det var tydeligvis hende, der var mest hjemmenvant i bykvarterer som dette.

"Pas på!" skreg hun i det samme til Pilo og trak i ham. "Du bliver kørt ned!"

Der var ikke en vogn at se nogen steder. Faktisk var der knap nok plads til en vogn mellem de smalle huse, men Silvius var ikke den eneste, der havde nerverne siddende uden på tøjet, og Pilo reagerede på Enes råb ved at springe forskrækket ind til siden, hvor han landede i resterne af en død, afpillet høne. Rotter krøb frem under dens ribben, og Pilo skreg, mistede balancen og gik på røven, mens Ene grinede, så tårerne trillede ned ad hendes kinder.

"Det er altså ikke sjovt," vrissede Alin.

"Det var da skidesjovt! Se ham lige!" hulkede Ene, mens Pilo fornærmet kom på højkant og forsøgte at børste sig ren.

"Hvor er du altså barnlig, Ene," sagde han med hønsefjer i det lange hår.

"Vi er til en afgørende test. Har du glemt det?" snerrede Alin. "Har du lyst til at ende på et eller andet loftsrum igen helt alene i stedet for at få den chance, Erina har givet os?"

"Hold nu op med at være sådan en lyseslukker. Det her får hun jo aldrig at vide. Og det var jo bare for sjov," sagde Ene.

"Hvad nu, hvis hun faktisk holder øje med os?" spurgte Silvius. Han havde det præcis som Alin. Allerede nu så han alle de magiske muligheder i Erinas bibliotek forsvinde, bare fordi Ene skulle lege idiot.

"Men det gør hun da ikke," sagde Ene. "Det ville vi da lægge mærke til ..." Men hun så sig alligevel nervøst over skulderen og gik så hen og pillede en fjer ud af Pilos hår.

Allerede på vej ned mod Store Torv fik Silvius øje på et skilt, der stod lænet op ad et skævt hus. "Doktor Enriko Klerke og hans fantastiske blodanalyse-maskine er i byen. Han kurerer dig for hvad som helst!" stod der.

"Det må være ham!" Han pegede på skiltet, og Pilo nikkede.

"Hvad mener du?" Både Ene og Alin så uforstående ud, og i det øjeblik gik det op for Silvius, at ingen af pigerne havde lært at læse.

"Der står, at han er nede på torvet," skyndte han sig at forklare. "Ved I, hvor det er?"

"Selvfølgelig. Det er denne vej. Skynd jer!" Ene var allerede i fuldt firspring, og de andre fulgte med, så godt de kunne.

På Kronholms store torv kunne man købe fisk, brænde og køkkentøj, og der var proppet med mennesker, men det var hverken hos fiskehandleren eller brændehuggeren, folk stod i kø. Det gjorde de derimod ved en vogn, der stod midt på pladsen. På siden af den stod "Doktor Enriko Klerkes vidundermaskine," og maskinen selv var pakket ud og stod foran dem alle sammen.

"Det ligner noget fra min gamle mester Marvis laboratorium," hviskede Silvius.

Maskinen bestod af en lang række rør af glas, der snoede sig ind og ud mellem hinanden som en klump af slanger, der var gået i kludder. I den ene ende var der en tragt, der endte i en meget stor flaske.

Mens de nærmede sig, blev det den næste kundes tur.

"Sæt Dem der, min gode herre. Så kigger vi på det." Doktoren selv var en lav mand med en tøndeformet krop. Han var ved at blive skaldet på toppen af hovedet, men havde stadig hår ved ørerne. Han havde et stort fuldskæg og lidt udstående øjne, og små briller balancerede for enden af en kraftig næse.

Patienten satte sig på en stol, og Doktor Klerke sagde: "Maskinen skal bruge lidt af dit blod for at kunne undersøge, hvad du fejler."

Patienten holdt uden protester armen frem, og doktoren stak en stor nål gennem huden på ham. Så satte han en gummislange fast til nålen og tændte for en pumpe, der begyndte at suge blod ud af patientens arm.

"Åh ... det føles ... slet ikke så rart," gispede manden.

"Nej, men det varer heldigvis ikke så længe. Vi er faktisk færdige nu. Mere behøver jeg ikke." Doktoren trak nålen til sig, forbandt patientens sår og trykkede på en knap.

Nu begyndte hele maskinen at syde og ryste, mens blodet blev hvirvlet rundt og rundt i alle rørene. Til sidst kom det ud i den anden ende, hvor det endte nede i doktorens flaske. En række lamper, to blå, en

rød, en gul og så endnu en blå, begyndte at lyse, som om der var ild i dem.

"Jeg kan godt forstå, Erina synes, det der ser mystisk ud!" sagde Ene og kiggede på Silvius. "Har det noget med alkymi at gøre?"

Han rystede på hovedet. "Men det er den vildeste maskine, jeg nogensinde har set!" sagde han. "Hvordan kan den lyse på den måde?"

Doktoren så på lamperne og slog så op i en tyk bog.

"Hvad fejler jeg, doktor?" Patienten tog sig til armen, hvor et stort blåt mærke allerede var ved at dukke frem under forbindingen.

"Maskinen mener, du har fået en skimmelvirus. Men det kan vi heldigvis hurtigt kurere." Doktoren forsvandt ind i sin vogn og kom tilbage med noget salve, som han smurte på den syges skinneben.

"Hold da op. Det virker jo med det samme. Jeg føler mig allerede meget mere rask!" udbrød manden, og den tykke doktor smilede.

"Ja. Det er kun rart at kunne hjælpe. Det koster dig to sølvstykker. Dem kan du lægge i skålen derhenne."

"Det er sørme billigt!" Manden gik tilfreds hen og betalte, og så var det den næstes tur.

"Hm ... " Pilo kløede sig i nakken. "Nu har vi set maskinen. Hvad skal vi så gøre?"

Ene trak på skulderen. "Vi skal være sikre på, at Erina bliver tilfreds, og vores opgave var at undersøge, *hvad* det er for en maskine, og hvordan den virker, og hvor han har fået den fra, så vi må jo tættere på," sagde hun. "Og det gør vi bedst, hvis en af os stiller os op i køen og lader, som om han eller hun også er syg."

De kiggede længe på hinanden uden at sige noget. Der var ingen af dem, der havde lyst til at melde sig frivilligt til at blive stukket i af den mystiske læge og hans kæmpestore nål.

